

Edi?ie provizorie

HOT?RÂREA CUR?II (Camera a zecea)

30 aprilie 2020(*)

„Trimitere preliminar? – Sistemul comun al taxei pe valoarea ad?ugat? – Directiva 77/388/CEE – Articolul 10 alineatul (2) primul ?i al treilea paragraf, articolul 17 alineatul (1) ?i articolul 18 alineatul (2) primul paragraf – Directiva 2006/112/CE – Articolul 63, articolul 64 alineatul (1), articolul 66 primul paragraf literele (a)-(c), articolul 167 ?i articolul 179 primul paragraf – Prestare de servicii realizat? anterior ader?rii Ungariei la Uniunea European? – Determinare exact? a pre?ului acestei prest?ri intervenit? ulterior ader?rii – Factur? referitoare la prestarea men?ionat? emis?, iar achitarea acesteia efectuat? ulterior ader?rii – Refuz al dreptului de deducere fondat pe aceast? factur? ca urmare a prescrierii – Competen?a Cur?ii”

În cauza C?258/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminar? formulat? în temeiul articolului 267 TFUE de Kúria (Curtea Suprem?, Ungaria), prin decizia din 7 martie 2019, primit? de Curte la 27 martie 2019, în procedura

EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és Idegenforgalmi Kft.

împotriva

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága,

CURTEA (Camera a zecea),

compus? din domnul I. Jarukaitis (raportor), pre?edinte de camer?, ?i domnii M. Ileši? ?i C. Lycourgos, judec?tori,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scris?,

luând în considerare observa?iile prezentate:

- pentru guvernul maghiar, de M. Z Fehér ?i de G. Koós, în calitate de agen?i;
- pentru Comisia European?, de L. Havas ?i de J. Jokubauskait?, în calitate de agen?i,

având în vedere decizia de judecare a cauzei f?r? concluzii, luat? dup? ascultarea avocatei generale,

pronun?? prezenta

Hot?râre

1 Cererea de decizie preliminar? prive?te interpretarea celei de A ?asea directive 77/388/CEE

a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO 1977, L 145, p. 1) (denumită în continuare „A șasea directivă”) și a Directivei 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és Idegenforgalmi Kft. (denumită în continuare „Eurovia”), pe de o parte, și Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Direcția pentru contestații din cadrul Administrației Naționale Fiscale și Vamale, Ungaria) (denumită în continuare „administrația fiscală”), pe de altă parte, cu privire la legalitatea unei decizii a acesteia din urmă prin care se refuză Eurovia, prin aplicarea prescripției, dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată (TVA) achitate în amonte.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

A șasea directivă

3 Articolul 10 din A șasea directivă prevedea:

„(1) În sensul prezentei directive:

(a) «fapt generator» înseamnă faptul prin care sunt realizate condițiile legale necesare pentru ca taxa să devină exigibilă;

(b) Taxa devine «exigibilă» atunci când autoritatea fiscală dobândește în temeiul legii, la un moment dat, dreptul de a solicita taxa de la persoana obligată la plata acesteia, chiar dacă plata acestei taxe poate fi amânată.

(2) Faptul generator intervine și taxa devine exigibilă atunci când sunt livrate bunurile sau sunt prestate serviciile. [...] prestațiile de servicii care determină decontări sau plăți succesive sunt considerate efectuate la expirarea perioadelor la care se referă decontările sau plățile respective.

[...]

Prin derogare de la dispozițiile anterioare, statele membre pot prevedea ca taxa să devină exigibilă, pentru anumite operațiuni sau anumite categorii de persoane impozabile, fie:

- până cel târziu la emiterea facturii sau a documentului folosit ca factură, fie
- până cel târziu la încasarea prețului, fie
- dacă factura sau documentul folosit ca factură nu sunt emise sau sunt emise târziu, într-o anumită perioadă de timp de la data faptului generator.

[...]” [traducere neoficială]

4 Articolul 17 din această directivă prevedea:

„(1) Dreptul de deducere ia naștere în momentul în care taxa deductibilă devine exigibilă.

(2) În măsura în care bunurile și serviciile sunt utilizate în scopul operațiunilor taxabile ale unei persoane impozabile, persoana impozabilă are dreptul de a deduce din taxa pe care o datorează:

(a) [TVA-ul] datorat sau achitat pentru bunurile care îi sunt sau urmează a fi livrate sau pentru serviciile care îi sunt sau urmează a fi prestate de către o altă persoană impozabilă;

[...]” [traducere neoficială]

5 Articolul 18 din directiva menționată preciza:

„(1) Pentru a putea exercita dreptul de deducere, o persoană impozabilă trebuie:

(a) în ceea ce privește deducerea prevăzută la articolul 17 alineatul (2) litera (a), să dețină o factură [...];

[...]

(2) Persoana impozabilă poate efectua deducerea prin scăderea din valoarea totală a taxei datorate pentru o anumită perioadă fiscală a valorii totale a taxei pentru care, pe parcursul perioadei menționate anterior, a luat naștere și poate fi exercitat dreptul de deducere în temeiul dispozițiilor alineatului (1).

[...]” [traducere neoficială]

Directiva 2006/112

6 Articolul 411 alineatul (1) din Directiva 2006/112 prevede printre altele că Așasea directivă se abrogă. În conformitate cu alineatul (2) al acestui articol, trimiterile la Așasea directivă se înlocuiesc ca trimiteri la dispozițiile corespunzătoare din Directiva 2006/112.

7 Articolul 62 din Directiva 2006/112 reproduce, la punctele (1) și (2) litera (a) și, respectiv, litera (b) din articolul 10 alineatul (1) din Așasea directivă. Articolul 63 din Directiva 2006/112 reia, în mod identic, textul alineatului (2) primul paragraf prima teză al articolului 10 menționat, în timp ce articolul 64 alineatul (1) din Directiva 2006/112 reia, fără modificări de substanță, textul celei de a doua teze a acestui prim paragraf, iar articolul 66 din Directiva 2006/112 conține în esență la primul paragraf literele (a)-(c) aceleași precizări ca cele care figurau la articolul 10 alineatul (2) al treilea paragraf prima-a treia linie din Așasea directivă.

8 Articolul 167 din Directiva 2006/112 reproduce, în mod identic, textul articolului 17 alineatul (1) din Așasea directivă, iar articolul 168 din Directiva 2006/112 corespunde în esență alineatului (2) litera (a) al acestui articol 17.

9 Articolul 178 și articolul 179 primul paragraf din Directiva 2006/112 reiau în esență dispozițiile articolului 18 alineatul (1) litera (a) și, respectiv, ale articolului 18 alineatul (2) primul paragraf din Așasea directivă.

Dreptul maghiar

10 Az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (Legea nr. LXXIV din 1992 privind taxa pe valoarea adăugată) [Magyar Közlöny 1992/128 (XII. 19.)], în versiunea aplicabilă la momentul efectuării prestării de servicii în discuție în litigiul principal (denumită în continuare „vechea lege privind TVA-ul”), prevedea la articolul 16:

„(1) Taxa devine exigibilă, în ceea ce privește livrarea de bunuri și prestarea de servicii – fără a

aduce atingere excep?iilor prev?zute la articolele 17 ?i 18 – la momentul execut?rii opera?iunii sau, dup? caz, la momentul execut?rii par?iale ([...] denumit? în continuare «executarea»).

(2) Dacă prezenta lege nu prevede altfel, stabilirea momentului execut?rii se efectueaz? prin aplicarea dispozi?iilor Codului civil.”

11 Articolul 32 din vechea lege privind TVA?ul prevede:

„(1) Persoana impozabil? vizat? la articolul 34 are dreptul de a deduce din valoarea impozitului datorat:

(a) valoarea impozitului care, în urma unei livr?ri de bunuri sau a unei prest?ri de servicii efectuat? în favoarea acestuia, îi este repercutat de o alt? persoan? impozabil? – inclusiv, în cazul transform?rii societ??ilor, predecesorul juridic al acesteia – sau o alt? persoan? impozabil? în temeiul Legii privind impozitul pe profit simplificat; [...]”

12 Potrivit articolului 35 din vechea lege privind TVA?ul:

„(1) Dreptul de deducere poate fi exercitat – f?r? a aduce atingere dispozi?iilor Codului de procedur? fiscal? – numai în cazul în care exist? documente care s? certifice în mod fiabil valoarea taxei aferente intr?rilor. Sunt luate în considerare urm?toarele:

(a) facturile ?i facturile simplificate [în cazul aplic?rii articolului 32 alineatul (1) litera (a) ?i litera (g)]; [...]”

13 Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Legea nr. CXXVII din 2007 privind taxa pe valoarea ad?ugat?) [*Magyar Közlöny* 2007/155 (XI. 16.)], în versiunea aplicabil? la data emiterii facturii în discu?ie în litigiul principal (denumit? în continuare „Legea privind TVA?ul”), prevedea la articolul 55 alineatul (1) c? „obliga?ia de plat? a taxei ia na?tere în momentul în care intervine faptul prin care se execut? opera?iunea impozabil? (denumit? în continuare «executarea»)”.

14 Articolul 119 alineatul (1) din Legea privind TVA?ul prevedea c?, „[d]ac? legea nu prevede altfel, dreptul de deducere ia na?tere în momentul în care trebuie s? se stabileasc? taxa datorat? corespunzând taxei calculate în amonte (articolul 120)”.

15 În conformitate cu articolul 120 din Legea privind TVA?ul:

„În m?sura în care persoana impozabil?, ac?ionând în aceast? calitate, utilizeaz? sau exploateaz? în mod diferit produse ?i servicii pentru a efectua livr?ri de bunuri sau prest?ri de servicii impozitate, ea are dreptul s? deduc?, din quantumul taxei pe care o datoreaz?, suma care:

(a) i?a fost facturat? de o alt? persoan? impozabil?, inclusiv persoanele sau organismele care fac obiectul regimului simplificat al impozitului pe profit, cu ocazia achizi?iei bunurilor sau a utiliz?rii serviciilor; [...]”

16 Articolul 127 din Legea privind TVA?ul prevedea:

„(1) Exercițarea dreptului de deducere este supus? condi?iei de fond ca persoana impozabil? s? dispun? personal de:

(a) în situa?ia prev?zută la articolul 120 litera (a), o factur? pe numele s?u care dovedește realizarea opera?iunii; [...]”

17 Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Legea nr. XCII din 2003 privind Codul de

procedur? fiscal?) [Magyar Közlöny 2003/131 (XI. 14.)] prevede la articolul 164:

„(1) Dreptul de stabilire a taxei se prescrie la împlinirea termenului de cinci ani de la ultima zi a anului calendaristic în care ar fi trebuit depus? declara?ia fiscal? sau în care, în lipsa unei declara?ii, ar fi trebuit pl?tit? taxa. În lipsa unei dispozi?ii contrare în prezenta lege, dreptul de a solicita sprijin bugetar ?i dreptul de a solicita rambursarea sumelor excedentare se prescriu la împlinirea termenului de cinci ani de la ultima zi a anului calendaristic în care au luat na?tere respectivele drepturi.”

Litigiul principal ?i întreb?rile preliminare

18 La 12 noiembrie 1996 ?i la 17 septembrie 1997, Eurovia a încheiat cu o societate comercial? (denumit? în continuare „antreprenorul”) contracte de antrepriz? având ca obiect realizarea unor lucr?ri privind re?ele aeriene de telecomunica?ii. Întrucât a ap?rut un litigiu între Eurovia ?i antreprenor cu privire la cuantumul pre?ului, Eurovia nu a pl?tit acestuia din urm? decât o parte din cuantumul respectiv.

19 În consecin??, antreprenorul a ini?iat o procedur? contencioas?, care a condus la pronun?area hot?rârii F?városi Ítéltábla (Curtea Regional? de Apel din Budapesta?Capital?, Ungaria) din 17 septembrie 2004, prin care Eurovia a fost obligat? la plata sumei de 19 703 394 de forin?i maghiari (HUF) (aproximativ 59 000 de euro), majorat? cu dobânzi, confirmat? prin hot?rârea Legfels?bb Bíróság (Curtea Suprem?, Ungaria) din 5 octombrie 2010. Eurovia a achitat această sum? în urma unei proceduri de executare silit?.

20 La 15 iunie 2011, la cererea Eurovia, antreprenorul a emis o factur? în care men?iona data de 6 iunie 2011 ca dat? de executare a opera?iunii în discu?ie în litigiul principal. În declara?ia referitoare la al doilea trimestru al anului 2011, pe baza acestei facturi, Eurovia a dedus un cuantum al TVA?ului de 3 940 679 HUF (aproximativ 11 800 de euro).

21 Efectuând o verificare prealabil? pl??ii, administra?ia fiscal? a constatat c? Eurovia a efectuat în mod nejustificat această deducere ?i i?a aplicat o sanc?iune fiscal? de 394 000 HUF (aproximativ 1 200 de euro). Potrivit administra?iei respective, în temeiul articolului 36 alineatul (1) litera (a) ?i al articolului 16 alineatul (15) din vechea lege privind TVA?ul, data de la care începe s? curg? termenul de prescrip?ie era 31 decembrie 2004, astfel încât dreptul la rambursarea TVA?ului achitat în amonte s?a stins la 31 decembrie 2009.

22 În urma ac?iunii în justi?ie formulate de Eurovia împotriva deciziei men?ionate, aceasta a fost anulat? de Kúria (fost? Legfels?bb Bíróság) (Curtea Suprem?, Ungaria) printr-o hot?râre pronun?at? în anul 2014, pentru motivul c? articolul 16 alineatul (15) din vechea lege privind TVA?ul nu era aplicabil ?i c? data execut?rii opera?iunii în discu?ie în litigiul principal trebuia stabilit? prin aplicarea dispozi?iilor generale ale legii.

23 În cadrul unei noi proceduri, administra?ia fiscal?, întemeindu?se pe hot?rârea F?városi Ítéltábla (Curtea Regional? de Apel din Budapesta?Capital?) din 17 septembrie 2004, a stabilit data execut?rii opera?iunii în discu?ie în litigiul principal la 16 noiembrie 1998 ?i a contestat dreptul de deducere a TVA?ului pentru motivul prescrip?iei sale, întrucât legea anterioar? privind TVA?ul leag? data na?terii dreptului de deducere a taxei de data la care această tax? devine exigibil? pentru furnizor. Întrucât executarea opera?iunii în discu?ie în litigiul principal a avut loc efectiv la 16 noiembrie 1998, factura emis? de antreprenor ar con?ine o dat? eronat?, având în vedere c? no?iunea de „executare” a unei opera?iuni nu vizeaz? data pl??ii sale, ci data realiz?rii sale concrete.

24 Eurovia a introdus o ac?iune împotriva acestei noi decizii, ar?tând printre altele c? dreptul

de deducere a TVA-ului nu ia naștere atât timp cât nu a fost emis o factură. Această acțiune a fost respinsă în primă instanță, în special pentru motivul că nu se contesta că antreprenorul își îndeplinise obligațiile care îi reveneau în temeiul contractelor încheiate cu Eurovia încă din anul 1998 și că administrația fiscală considerase, în consecință, în mod întemeiat că dreptul de deducere a TVA-ului era prescris.

25 Eurovia a formulat recurs la Kúria (Curtea Supremă), instanța de trimitere, susținând în special că, în lipsa unei facturi, nu fusese în măsură să își valorifice dreptul de deducere a TVA-ului, că, astfel, atât timp cât condițiile de exercitare a acestui drept de deducere nu erau îndeplinite, termenul de prescripție nu curgea și că incertitudinea în ceea ce privește cuantumul creanței era cea care a împiedicat executarea obligației de facturare. Administrația fiscală a solicitat respingerea recursului.

26 Instanța de trimitere ridică problema dacă, în cazul unui litigiu între părți cu privire la facturarea prețului unei prestări de servicii, atunci când acest preț a fost stabilit printr-o hotărâre judecătorească, iar factura nu a fost emisă decât după plata efectivă a acestuia, este posibil să nu se țină seama de norma care figurează în A șasea directivă și în Directiva 2006/112 referitoare la executarea operațiunii în cauză și la impozitarea acesteia și dacă este posibil să se înlăture legislația națională în materia prescripției dreptului de deducere a TVA-ului.

27 În speță, ca urmare a litigiului dintre părți, factura a fost emisă numai în cursul anului 2011. Prin urmare, această instanță apreciază că, pentru Eurovia, dreptul de deducere a TVA-ului nu a putut lua naștere decât la acel moment și că termenul aplicabil pentru exercitarea acestui drept de deducere ar trebui calculat din momentul în care cuantumul TVA-ului în discuție în litigiul principal a fost plătit Trezoreriei publice și în care factura a fost emisă. Consideră că poziția administrației fiscale este contrară principiului neutralității TVA-ului din moment ce exercitarea dreptului de deducere a TVA-ului este refuzată ca urmare a unei interpretări restrictive a ceea ce constituie data executării unei operațiuni, fără ca particularitățile prezentei cauze să fie luate în considerare.

28 Instanța de trimitere ridică de asemenea problema dacă faptul că Eurovia nu și-a îndeplinit în mod voluntar obligația de plată, ceea ce a întârziat emiterea facturii, poate avea o incidență asupra exercitării dreptului său de deducere a TVA-ului.

29 În aceste condiții, Kúria (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Practica unui stat membru care, în scopul exercitării dreptului de deducere, vizează exclusiv momentul la care a survenit faptul generator, fără a ține seama de împrejurarea că exista un litigiu de drept civil între părți privind gradul de executare, care a fost soluționat pe cale judiciară, astfel încât factura nu a fost emisă decât după pronunțarea unei hotărâri definitive, este contrară principiului neutralității fiscale și cerințelor de formă care condiționează dreptul de deducere?

2) În cazul unui răspuns afirmativ, se poate înlătura termenul de prescripție de 5 ani prevăzut de legislația statului membru pentru exercitarea dreptului [de deducere a TVA-ului], termen care începe să curgă de la data la care au fost prestate serviciile?

3) În cazul unui răspuns afirmativ, exercitarea dreptului de deducere [a TVA-ului] este influențată de luarea în considerare, având în vedere împrejurările speței, a faptului că prețul, astfel cum a fost stabilit printr-o hotărâre definitivă, nu a fost plătit decât ca urmare a procedurii de executare silită inițiate de antreprenor, motiv pentru care factura nu a fost emisă decât după expirarea termenului de prescripție?”

Cu privire la competența Curții

- 30 Potrivit unei jurisprudențe constante, Curtea este competentă să interpreteze dreptul Uniunii numai în ce privește aplicarea acestuia într-un nou stat membru începând de la data aderării sale la Uniunea Europeană (Hotărârea din 10 ianuarie 2006, Ynos, C-302/04, EU:C:2006:9, punctul 36, precum și Hotărârea din 27 iunie 2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, punctul 17 și jurisprudența citată).
- 31 Rezultă de aici în special că Curtea nu este competentă să interpreteze directive ale Uniunii în materie de TVA atunci când perioada de colectare a taxelor în discuție este anterioară aderării respectivului stat membru la Uniune (Hotărârea din 27 iunie 2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, punctul 18 și jurisprudența citată).
- 32 Potrivit deciziei de trimitere, prestarea de servicii în raport cu care a fost exercitat dreptul de deducere a TVA-ului în discuție în litigiul principal a fost realizat la 16 noiembrie 1998, respectiv anterior aderării Ungariei la Uniune, la 1 mai 2004.
- 33 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) primul paragraf prima teză din A șasea directivă și cu articolul 63 din Directiva 2006/112, faptul generator intervine și TVA-ul devine exigibil atunci când sunt livrate bunurile sau sunt prestate serviciile.
- 34 Prin urmare, presupunând că prestarea de servicii în discuție în litigiul principal a fost reglementată de norme precum cele prevăzute de A șasea directivă, această prestare a avut loc, iar TVA-ul a devenit exigibil anterior aderării Ungariei la Uniune (a se vedea prin analogie Hotărârea din 27 iunie 2018, Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, punctul 21).
- 35 În această privință, trebuie adăugat, pe de o parte, că nu rezultă că prestarea menționată ar fi condus la decontări sau la plăți succesive, în sensul articolului 10 alineatul (2) primul paragraf a doua teză din A șasea directivă sau al articolului 64 alineatul (1) din Directiva 2006/112, care ar permite să se considere că aceeași prestare a fost efectuată la expirarea perioadei la care se referă fiecare decontare sau fiecare plată.
- 36 În mod cert, din decizia de trimitere reiese că Eurovia a achitat inițial numai o parte din prețul datorat pentru prestația în discuție în litigiul principal și că numai după ce quantumul total datorat în temeiul acesteia a fost stabilit definitiv pe cale judiciară, în cursul anului 2010, Eurovia a achitat integral acest preț. Totuși, din decizia de trimitere reiese că litigiul principal nu impune soluționarea problemei dacă asemenea împrejurări pot intra sub incidența acestor dispoziții, ci privește aspectul dacă administrația fiscală era îndreptățită să considere că termenul de prescripție a dreptului Eurovia de a deduce TVA-ul plătit pentru prestarea respectivă putea începe să curgă înainte ca factura referitoare la aceasta să fie emisă.
- 37 În consecință, faptul că Eurovia a achitat în totalitate prețul datorat pentru prestarea de servicii în discuție în litigiul principal numai în cursul anului 2011 nu are incidență asupra constatării efectuate la punctul 34 din prezenta hotărâre.

38 Pe de alt? parte, din decizia de trimitere nu reiese c? în litigiul principal ar fi în discu?ie o situa?ie precum cea prev?zut? la articolul 10 alineatul (2) al treilea paragraf prima-a treia linie?? din A ?asea directiv?, precum ?i la articolul 66 primul paragraf literele (a)-(c) din Directiva 2006/112, în care exigibilitatea taxei s?ar întemeia pe emiterea unei facturi, pe încasarea pre?ului sau pe împlinirea unui termen determinat începând de la data faptului generator al taxei, în conformitate cu o dispozi?ie de drept na?ional care ar fi fost adoptat? pe baza uneia dintre aceste norme.

39 În ceea ce prive?te dreptul de deducere a TVA?ului prev?zut de A ?asea directiv?, precum ?i de Directiva 2006/112, acesta este legat direct, atât pe plan material, cât ?i temporal, de exigibilitatea TVA?ului datorat sau achitat pentru bunuri ?i servicii în amonte (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 27 iunie 2018, Varna Holideis, C?364/17, EU:C:2018:500, punctul 22).

40 Astfel, dreptul persoanelor impozabile de a deduce din TVA?ul pe care îl datoreaz? TVA?ul datorat sau achitat pentru bunurile achizi?ionate ?i serviciile primite în amonte de acestea constituie un principiu fundamental al sistemului comun al TVA?ului instituit prin legisla?ia Uniunii. Dup? cum a subliniat Curtea în mod repetat, dreptul de deducere care era prev?zut la articolele 17-20 din A ?asea directiv? ?i care este prev?zut acum la articolul 167 ?i urm?toarele din Directiva 2006/112 face parte integrant? din mecanismul TVA?ului ?i, în principiu, nu poate fi limitat. În special, acest drept se exercit? imediat pentru totalitatea taxelor aplicate opera?iunilor efectuate în amonte (a se vedea Hot?rârea din 29 iulie 2010, Profaktor Kulesza, Frankowski, Jó?wiak, Or?owski, C?188/09, EU:C:2010:454, punctul 19 ?i jurispruden?a citat?, precum ?i Hot?rârea din 27 iunie 2018, Varna Holideis, C?364/17, EU:C:2018:500, punctul 23 ?i jurispruden?a citat?).

41 Or, astfel cum prevedeau articolul 17 alineatul (1) ?i articolul 18 alineatul (2) primul paragraf din A ?asea directiv?, a c?ror esen?? a fost preluat? în articolul 167 ?i în articolul 179 primul paragraf din Directiva 2006/112, dreptul de deducere a TVA?ului se exercit?, în principiu, în cadrul perioadei în care acest drept a luat na?tere, ?i anume în momentul în care taxa devine exigibil? (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 8 mai 2008, Ecotrade, C?95/07 ?i C?96/07, EU:C:2008:267, punctul 41, precum ?i Hot?rârea din 27 iunie 2018, Varna Holideis, C?364/17, EU:C:2018:500, punctul 24 ?i jurispruden?a citat?).

42 În consecin??, conform jurispruden?ei amintite la punctele 30 ?i 31 din prezenta hot?râre, Curtea nu are competen?a de a r?spunde la întreb?rile adresate, în m?sura în care acestea vizeaz? exercitarea dreptului de deducere referitor la o prestare de servicii realizat? anterior ader?rii Ungariei la Uniune (a se vedea prin analogie Hot?rârea din 27 iunie 2018, Varna Holideis, C?364/17, EU:C:2018:500, punctul 25).

43 Pe de alt? parte, Curtea a statuat c? numai existen?a oric?rui element ulterior datei ader?rii la Uniune a statului membru vizat, care se leag? de împrejur?ri care preced? aceast? dat? ?i care reprezint? o consecin?? a acesteia, nu este suficient? pentru a fundamenta competen?a Cur?ii de a r?spunde la întreb?rile preliminare cu privire la interpretarea unei directive (Hot?rârea din 27 iunie 2018, Varna Holideis, C?364/17, EU:C:2018:500, punctul 30 ?i jurispruden?a citat?).

44 Prin urmare, faptul c? pre?ul exact datorat pentru prestarea de servicii în discu?ie în litigiul principal nu a fost determinat decât ulterior datei ader?rii Ungariei la Uniune ?i c?, în consecin??, numai dup? aceast? dat? a fost pl?tit pre?ul respectiv în totalitate ?i a fost emis? factura referitoare la aceast? prestare, în temeiul c?reia a fost exercitat dreptul de deducere în discu?ie în litigiul principal, nu poate avea ca efect, în împrejur?rile din spe??, s? confere Cur?ii competen?a de a interpreta A ?asea directiv? sau Directiva 2006/112, întrucât toate aceste fapte sunt legate în mod indisociabil de o prestare de servicii care a fost efectuat? în mod cert anterior acestei ader?ri (a se vedea prin analogie Hot?rârea din 27 iunie 2018, Varna Holideis, C?364/17, EU:C:2018:500,

punctul 31).

45 Rezultă din ansamblul considerațiilor care preced că Curtea nu are competența să răspundă la întrebările adresate de Kúria (Curtea Supremă).

Cu privire la cheltuielile de judecată

46 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a zecea) declară:

Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu are competența să răspundă la întrebările adresate de Kúria (Curtea Supremă, Ungaria).

Semnături

* Limba de procedură: maghiara.